

- בערב, 11 לפני הצות באו אצלי שלשה חלמידים המכונים של המדרשה: נילי מסמכר השרון ברוריה מלוד ואורם מאסקלון. דיברה בעיקר נילי. צביון מספר 4 מורים הקשורים מאוד לחלמידים והחלמידים קשורים להם, את יוסף משולם, שהיה מורה בחיכון בבאר שבע והשנה בא למדרשה, את משה רבב, מורה אחת ועוד אחד. כל המורים, העובדים ורוב החלמידים מתגודים - כי המורים אהודים על החלמידים. אמרתי להם כי מחר בשעה 7 בערב אבש למדרשה לברר הדבר, אם כי אין לי כל סמכות בהנהלת המדרשה.

5.6.66, יום א'

נבשתי בערב למדרשה ודיברתי עם צביון. לא 4 אלא שלושה, ואם המורה הוא לא מספר, אלא בעלה העובד בדימונה בא אצלו ואינו מתנהג כהוגן. המורה היא טובה והוא רוצה שתשאר, אלא למען בעלה לא יבוא הנה - הוא מציץ לה שתגור בירוחם (בעלה עובד בדימונה) ותבוא בכל בוקר למדרשה, ובערב תחזור לבית. שאר שני המורים - משולם מבאר שבע אהוב מאוד על החלמידים, אבל אין לו סמכות, וגם משה רבב הוא מורה טוב אבל התנהגותו לא הולמת המדרשה. בסוף השנה הראשונה אפשר עוד למסר מורה, אה"ב - זה חלוי במשרד החינוך ובחבר המורים. הוא דיבר עם שלום לוין והוא הסכים.

הנעתי להביא לי קודם כל את המורה. סיפרתי לה מה שאמר לי צביון, היא טענה שלא אמר לי האמת, היא החלה להתרגש ולבכות ובאמצע

נכנס בעלה והמסקי השיתה לאחר שכל מאמציי להרגיעה לא הצליחו.

אחר כך צברתי עם משה רבב. הוא לומד מקודם בבה"ס הירוק שנחיים. יש לו מכתב ממני משנה 1959 - מכתב לי שהוא רוצה להשתקע בנגב - אם יפוסד באמת יעשה כל המאמצים להישאר -

בנגב. עשה עלי רושם טוב.

אחר כך בא אצלי משולם. קראתי לצביון וספרתי לו מה שטוענים הממוסדים.

היה לי רושם שהעניינים אינם במדר. יותר מדי רכילות ואולי יותר מדי שלטון יחיד.

קראתי לחלמידים - באו 4 במקום שלושה, ביקשתי מהם שלא יתערבו בעניני המורים ושיעשו מאמץ שלפחות חצי שנה יהיה שקט, למען שאלה שהסמכות בידם יוכלו לבדוק ולסדר הדברים. לי אין הזמן לכך וגם אין לי הסמכות. ענו לי שלא יקלים לשחוק, זה נגד מצפונם. בקשה זו הפניתי גם למשולם מבאר שבע - אבל מסופקני אם ישמעו לי. חזרתי לצריפי אחרי עשר - לא שקט.

חבל שחדי נוסע לאחונה מחר (לשני ימים) ולאמריקה לשבועים בשביל המגבית, למעשה - בשביל ירושלים.

נחעורר בי ספק בכשרונם של צביון לנהל לבדו את המדרשה. צביון נתן טיוטא של מכתב ללנדוי ממפעל המים על הצורך לעזרה למדרשה. שניתי קצת הטיוטא וביקשתי את ניסן למסור אותה לצביון להעמקה.

לא יכלתי א' אח"כ לישון עד שעה מאוחרת, אם כי בלעתי פעמים כדורי שנה.

- כתבתי מכתב לרובין - מסדר עכשיו הערוכת ציורים בתל-אביב, ומכתב ברכה למשפחת ווכסלר, שבנם מאיר נספה באסון של השיירה של הדסה להר הצופים ביום 14 באפריל 1948.

6.6.66, יום ב'

לפני הצהרים הגיעו הנה יוסף יעקבסון, פינקוס, בהיר, ריבלין (מזכיר ההנהלה הציונית)

צביון. דובר על צרכי המדרשה, ביחוד להחזקה, ועל הרחבת המוסד בשנה הבאה, כשיפתחו מחלקות

מתקדמות בבה"ס התיכון ובסמינר ויתווספו שלוש-ארבע מאות חלמידים. משרד החינוך נותן

כ-450 אלף ל"ל לשנה להחזקה, דרושים לפחות ועוד מיליון אחד. מלבד מה שיידרש לבנינים

נוספים. יהיה הכרח גם בפנימיה לחלמיצי בה"ס התיכון, ביחוד למחוננים, כזה של בוואר

בירושלים. פינקוס התייחס בחיוב, אבל הודיע שבלי החלטת ההנהלה לא יוכל להבטיח כלום.

- עסקתי בימים ההם מהבוקר עד שעה מאוחרת בלילה בסידור התיקים, ביחוד תיקי 1956 -

שנה מערכת סיני.

באו אצלי שני שליחים - החצרן ומורה - שאמגש עם משולם. הבטחתי לעשות זאת למחרת.